

ELLERY QUEEN

Tajemství
kovového
domu

**TAJEMSTVÍ
KOVOVÉHO DOMU**

ELLERY QUEEN

NAŠE VOJSKO
2011

Copyright © 2011 by Ellery Queen
Translation © Olga Fialová 1973
Cover and layout © 2011 by Jindřich Procházka – Naše vojsko
Czech edition © 2011 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1398-1

CO?

Richard byl pro San Juan nebo St. Croix, ale Jessie tvrdila, že každé děvče má nárok strávit jednou líbánky u Niagarských vodopádů (to „děvče“ řekla úplně samozřejmě, protože koneckonců člověk je tak mladý, jak se cítí). A tak se jelo k Niagarským vodopádům a Richard se podvolil bez boje. Byl tak zamilovaný, že by byl jel třebaš do Hanoje.

Když dostal Ellery od otce telegram, svalil se údivem na postel. Byl právě v pokoji v jednom cañihradském hotelu. Jezdil si totiž po světě a bavil se tím, že si vybíral jako pravý gurmán u různých policejních ředitelů jednotlivé zločinecké specialitky, ale tohle inspektorovo oznámení byla ta nejbizarnější kriminologická pochoutka, s jakou se kdy setkal. Ellery si nejdřív pomyslel něco o starém bláznu, ale když pak přiletěl do New Yorku, zjistil, že Jessie Sherwoodová není žádná krasotinka, která plete starým pánům hlavu, ale energická, kyprá čtyřicátnice a možná už málem padesátnice. Měla mladistvý hlas a mladé oči, byla přímočará, s jemným humorem, nepotrpěla si na faleš a dovedla si každého získat. Nejdřív se s Ellerym nedůvěřivě pozorovali, aby zjistili, co asi bude jednomu na druhém vadit, a když viděli že nic, padli si do náručí.

Svatba se konala v malém kostelíku, který si Jessie vybrala ve Village. Ellery vedl k oltáři vlastního otce,

což byl jistě úkol neobvyklý, ale Ellery se ho zhostil dobře. Duchovní s exaltovaností vlastní jeho episkopální duši mluvil o požehnání manželství v plném rozpuku naší pouti. Jessii se líbilo, jak pěkně to řekl, ale její ženich si zle měřil toho sluhu božího, který byl o dobřích dvacet let mladší než on a mohl si přitom dovolit s ním mluvit s takovou blahosklonností. Pokračování tohoto začátku se všem velice líbilo. Ohromné vodopády řvaly své nekonečné uvítání a nabízely jim duhu a mlžný opar v nejzářivějším slunečním svitu, a tlustá indiánka, která seděla na bobku u zábradlí, jim prodala podušky plněné jehličím, které jim posvětily manželské lože svou vůní.

Když se vrátili ze svatební cesty, která jim šla zřejmě k duhu, jeli přímo ke Queenům. Jessie totiž svůj byt zlikvidovala a nábytek složila do skladu, kde si ho chtěla nechat pro strýčka Příhodu. K těmhle otázkám budoucnosti se vlastně ještě vůbec nedostali a nebyl na to taky žádný spěch.

„Tak a jsme doma,“ libovala si Jessie – neušlo jí ovšem, co je všude prachu, a tak především běžela pootvírat všechna okna.

Inspektor s úlevou pustil zavazadla na zem: „Myslíš, že jsme doma?“

„A proč by ne?“

„Nepočítáš s Ellerym.“ Konečně to bylo venku.

„Prosím tě, jak to, že ne. To už mám dávno promyšlené. Ellery bude žít s námi a hotovo,“ rozhodla se Jessie a šla shánět prachovku.

„To se ještě uvidí,“ bručel si pro sebe inspektor. „Ellery je paličák a určitě bude chtít, aby bylo po jeho. Ale co, to se všechno ukáže,“ ukončil svoji meditaci a sáhl po balíku pošty, který na něho čekal.

Jessie si to k němu bojovně namířila. „Copak by se asi mělo ukazovat? Neoženil ses přece, abys ztratil syna, ale abys získal ženu.“

„Že jsem získal ženu, o tom se už rozhodně nedá pochybovat,“ usmál se inspektor. „Dobře, necháme to prozatím po tvém.“

„A proč prozatím? Kdepak bys dneska asi sehnal byt za přiměřenou cenu? I kdybych šla dělat –“

„Cos to povídala?“ zaprotestoval inspektor, který byl už sám v penzi.

„No přece, kdybych šla dělat.“

„Ať tě ani nenapadne, že bys zase někde nastoupila jako ošetřovatelka. Chci mít manželku a ne ženskou, která pro samé klystýry nemá na svého muže čas. S penzí vystačíme a mám přece taky ještě něco uloženo stranou. Nebral jsem si tě, abych se nakonec musel dívat, jak vynášíš mísy po spoustě neurotických ženských – nebo snad dokonce mužských! Taková hloupost tě nesmí ani napadnout, Jessie, to ti povídám.“

„Jak myslíš, Richarde,“ souhlasila Jessie pokorně, ale pro sebe si pomyslila: To víš, že půjdu dělat, budeme přece potřebovat peníze. „Co se děje?“

Inspektor si totiž zamračeně prohlížel jednu obálku. „Tady je dopis pro slečnu Jessii Sherwoodovou. Tvůj první dopis a pisatel ke mně neměl ani tolik slušnosti, aby užil mé jméno!“

„Přišlo to doporučeně. Asi nějaká dobročinná instituce, která chce peníze. Mají mě na kdejakém seznamu.“

Jenže to žádná žádost o peníze nebyla. Když si Jessie dopis prohlédla, zamračila se taky, protože nevěřila svým očím.

„No tohle!“

„Co je, Jessie?“

„Jen se na to koukni.“

To, na co se měl inspektor koukat, byla stodolarová bankovka.

„A na tohle.“

To zase byla polovina tisícidolarové bankovky.

Inspektor se na ty hezké obrázky mračil jako čert. Zkušenost ho totiž naučila, že se obvykle dá čekat náramně špatný konec u záhad, které začínají tím, že někomu spadnou najednou peníze jako z nebe a někdy se dokonce ani nemusí čekat až na ten konec. A aby záhady nebraly konce, byla tisícidolarová bankovka přes prsa Grovera Clevelanda zubatě rozstřižnutá do tří vrubů v jakémsi opartovém obrazci.

„Co to asi znamená, Richarde?“

Inspektor si přidržoval bankovky před nosem, aby na ně dopadlo světlo. „Padělky to nejsou, bůhví, co to znamená. Nějaké vysvětlení pro to přece být musí. Podívej se ještě do obálky, Jessie, jistě tam bude nějaký lístek.“

Lístek tam opravdu byl a Jessie s inspektorem se nad něj naklonili tak překotně, až do sebe narazili hlavou. Byly to dva přeložené listy velínového papíru, bohatě zdobené zlatými rytinami. Mohly působit velice impozantně, jenže měly papír tak zažloutlý, jako by se byl někde povaloval nejméně jednu generaci. Dopis i adresu napsal někdo na stroji.

„Ten papír vypadá, jako by byl ležel několik let někde na půdě. Přečti to nahlas, Jessie.“ Inspektorovy brýle na čtení totiž odpočívaly u staré kožené lenošky. „Čert vem ty moje oči!“ hudoval. Takhle hudoval pravidelně na každou část svého těla, která reagovala na jeho věk. Tento rok to byly oči.

Jessiina příjemná artikulace dodávala dopisu ženskosti, která se příliš nehodila k jeho stylu.

„Milá slečno Sherwoodová,“ zněla první slova na zažloutlém velínovém papíru. „Asi Vám bude připadat divné, že dostáváte pozvání od naprosto neznámé osoby. Přijměte ale mé ujištění, že to bude jen k Vašemu prospěchu.“

Dovoluji si Vás tímto pozvat do domu Mosazů, našeho rodinného sídla, které leží poblíž Phillipskillu ve státě New York.

Příloženou stodolarovou bankovku Vám posílám na cestovní výdaje. Chybějící polovinu tisícidolarové bankovky dostanete po ukončení své návštěvy. Považujte ji za upomínku na zážitek, o jehož neobvyklosti Vás, myslím, mohu ujistit.

Taxi si můžete najmout buď na železniční stanici Tarrytown nebo Phillipskill. Z Phillipskillu je to o něco blíže. Kdybyste náhodou jela autem, zahrňte druhou ulicí doleva za starým hostincem U řeky, který uvidíte u poštovní stanice do Albany. Potom se dejte první odbočkou doprava. Je tam značka Soukromá cesta. Cestování lodí bych nemohl doporučit, nepovažuji to za dost bezpečné, protože staré přístaviště je už mnoho let mimo provoz.

Mohu doufat, že přijedete co nejdříve? Nemusíte na dopis odpovídat, stačí, že přijedete nebo nepřijedete. V případě že nepřijedete, nebude Vám ovšem polovina tisícidolarové bankovky nic platná. Stodolarovou bankovku si však můžete ponechat v každém případě.

S úctou Váš

Hendrik Mosaz.“

Roztřesený podpis ukazoval na starého člověka a Jessie se podle vyjadřování zdálo, že je to nějaký staromódní starý pán. Řekla to Richardovi, a ten šel hledat brýle, aby se podíval sám.

„Rozhodně jde o starého člověka, ze staré školy. Ty asi nevíš, kdo je Hendrik Mosaz?“

„V životě jsem o něm neslyšela.“

Inspektor sáhl po telefonu. „Jsi to ty, Velie?“ zeptal se seržanta, když uslyšel známý dunivý bas. „Ano, ano, už jsme zpátky. Dobře, děkuji, vede se jí dobře. Poslechni, Velie – ano, ano, já jí to vyřídím. Pamatuješ si na ten obchod na Páté avenue, který se jmenoval Dům Mosazů? Co se s ním stalo? Nevíš něco o nějakém Hendriku Mosazovi? – Ano, Hendrik, píše se s ik na konci. Tvoje pomoc stojí tedy opravdu za fajfku tabáku. Ano, samozřejmě, jakmile budeme mít chvílku čas.“ Když zavěsil, Jessie se na něho dychtivě zadívala.

„Dům Mosazů totiž bývalo luxusní klenotnictví na Páté avenue, něco jako Tiffanyové nebo Cartierové. Když u nich chtěl někdo nakupovat, musel mít šrajtofli napěchovanou k prasknutí. Vzpomínám si, že se specializovali na zlato – prodávali jen věci z ryzího zlata. Obchod už dávno neexistuje a Velie říká, že ho neotevřeli ani nikde jinde, aspoň ne v New Yorku.“

„Ale ten dopis mluví o Domě Mosazů, jako by to byl obytný dům, Richarde, a ne nějaká firma.“

„Mluví tam o nějakém rodinném sídle, že? Asi ho pojmenovali po své firmě.“

Jessie zahýbala špičkou nosíku jako králík. „To jsem blázen, Richarde, co vlastně mám dělat.“

„Já ti povím, co bych udělal já.“

„A co?“

„Poslal bych ty prachy pěkně zpátky a vykašlal bych se na to.“

„Vážně?“ Jessie pocítila náhlé zklamání. Její život se dosud pohyboval v nudném, neměnném koloběhu samých nočních služeb, ufnukaných ženských, nepříjemného vynášení mís, mužských pacientů, kteří vás buď přes zadek opravdu plácali, nebo aspoň vypadali, že by na to měli chuť, a ve věčném trojúhelníku sester, asistentů a vrchních sester. Postrádala ve svém životě něco nečekaného a tady se jí najednou nabízela příležitost na stříbrném podnose nebo přesněji ve zlatě zdobeném dopise. A Richard, její milovaný manžel, jí radí, aby ty krásné bankovky vrátila a aby se na celou tu historii vykašlala.

„Ale Richarde,“ vyhrkla Jessie, „dovol mi to, prosím tě!“

Byl úžasný. Upřeně se na ni zadíval zpod hustého obočí, ale pak mu obličej změkkl a přísnost byla tatom. Přitáhl si ji k sobě a řekl: „Copak bych ti někdy mohl něco odepřít, drahoušku? Ale nejdřív se musíme pokusit dozvědět se o tom člověku co nejvíc. Co abychom toho Hendrika Mosaze zavolali telefonem? Třebas má o kolečko víc, a to se někdy pozná podle řeči. Zavolám ho místo tebe, ano?“

„Chtěl bys?“

„To víš, že chtěl,“ a už sahal po telefonu.

Jenže na informacích neměli vedeného žádného Hendrika Mosaze, ani dům Mosazů, takže inspektor zamračeně sluchátko zase položil. „Nebýt těch bankovek, Jessie, myslel bych si, že jde o nějaký hloupý žert. Nechci ti to odmítnout, ale ...“

Muž se přece musí chovat mužně, zejména je-li novomanžel. To Jessii vůbec neznepokojovalo.

Dala mu pusu a prohlásila: „Jsem prostě zvědavostí bez sebe, miláčku, a neříkej mi, že ty ne.“

„Jestli si myslíš, že ti dovolím, aby ses někde potloukala sama, tak –“

„To by mě ani ve snu nenapadlo! Už se na to dobrodružství těším, Richarde! Takový napínavý začátek manželství!“ V tom se rozhodně nemýlila.

„DeWitt Alistair“ znělo jako nějaké vymyšlené jméno ve šmíráckém kuse hraném tou nejpodřadnější šmírou. Bylo to však Alistairovo zcela legální jméno, které užíval se všemi okrasami, jen když si potřeboval dodat zvláště vybraného lesku. Ale asi by se pro něho bývalo lépe hodilo nějaké jméno například z Pouti křesťanovy jako Jan Zkroušený nebo Ruben Zklamaný.

A aby byl život co nejvíc na levačku, měl DeWitt ke všemu na krku paní Alistairovou, která s jeho jednáním nikdy příliš nesouhlasila a dávala to patřičně najevo, aniž otevřela ústa. Tento výkon dovedl sice nejlépe ocenit její manžel, ale dávno se mu už přestal obdivovat.

Takže Alistairovi se rozhodně neobjímali v manželské shodě, když vstupovali do vestibulu omšelého hotelu v Západní šedesáté ulici, který se chtěl tvářit jako nóbl podnik. Alistair tvrdil, že tenhle hotel odpovídá jejich pracovním možnostem, jenže jak nyní ukázala tvrdá realita, neodpovídal jejich možnostem skutečným. Nechali se nacytat, a tak suma, kterou se chtěli vykázat jen jako vnaidlem, byla natošup celá pryč.

Teď tam stáli hladoví a vzteky celí bez sebe s neodkladným problémem, kde najít nějakou méně vykutálenou štikou a jakou návnadu jí předhodit. Vznešená obálka, která na ně čekala v přihrádce na dopisy, na ně neudělala žádný valný dojem. Vznešené obálky na ně

už dávno nedělaly dojem, vždyť jich sami rozesílali na tucty.

Oba usilovně přemýšleli.

Nahoře, v omšelém rádoby nóbl pokoji, pohodil Alistair obálku na postel, usadil se u zaprášeného okna a pohroužil se do novin, které sbalil ve vestibulu na židli. Vyhledal si v nich dostihové zprávy a paní Alistairová zatím otevřela jeden kufřík, ze kterého vyndala elektrický vaříč, čajník na pístalku, ovšem bez té pístalky, lžičku, dva plastické šálky a takřka prázdnou sklenici Nescafé. Natočila v koupelně do čajníku vodu a postavila ho na vaříč, který zapojila do zástrčky za mužovou židli. Pak se vrátila do koupelny, aby si upravila obličej. Měla aristokraticky nenápadnou, dobře udržovanou bezvýraznou tvář, která se jí dobře hodila pro její cíle. Když vyšla z koupelny, postavila se před svého chotě a nespouštěla z něho oči. Vydržel to jen chvíli a pak noviny odložil.

„Co na mě tak civíš?“ zeptal se pan DeWitt Alistair sytým hlasem s nádechem britského přízvuku, který se zdál tak trochu hraný. A taky byl. Alistair se totiž narodil ve Weehawken v New Jersey.

„Abych pravdu řekla, není moc na co civět.“ Paní Alistairová mluvila naprosto netečně, pokud se ovšem vůbec odhodlala otevřít ústa.

„Už zase začínáš, ty si nedáš pokoj.“

„Přece jsem neřekla ani slovo.“

„To jistě!“

„Tak co jsem řekla, opakuj to.“

„Mně je úplně fuk, co jsi řekla, stejně bych ti nejradši jednu vrazil.“

Jeho žena se ho zřejmě nezalekla. „Tak co si teď počneme, ty jeden Machiavelli?“

„Nech mě přemýšlet,“ zněla stručná odpověď.

„Z dostihových zpráv určitě žádnou moudrost ne-načerpáš.“

„Vlez mi laskavě na záda!“

„Zbylo nám aspoň něco?“

Pan Alistair pokrčil místo odpovědi rameny a sáhl zase po novinách.

Paní Alistairová nabrala lžičkou trochu zbylé kávy, nasypala ji do hrníčku, zalila ji vodou a zamíchala. Pak postavila šálek vedle muže a připravila si kávu také pro sebe. Vypadala naprosto vyčerpaně. Vždyť to taky byl jeden z nejdelších rozhovů za dlouhé měsíce.

Usadila se na postel a popíjela tu svou bryndu v hlubokém zamyšlení. Zřejmě to nebyly nijak příjemné myšlenky a někomu věštily horké chvíle.

Pak najednou sáhla po dopisu a otevřela ho.

Pan Alistair listoval v novinách a mumlal si něco hrubého pod vousy. Vypadal jako Walter Pidgeon, jenže měl podlá malá očka jako býk při koridě. Potkat ho někde v zapadlé uličce nebo s ním hrát karty by asi nebylo zvláště příjemné.

„DeWitte.“

„Pro živého boha, co zase chceš?“ Podíval se na ni. Držela v ruce zbrusu novou stodolarovou bankovku a pak ještě něco, co se velice podobalo půlce zbrusu nové tisícidolarové bankovky. Pan Alistair rychle natáhl ruku. Podala mu dva listy zažloutlého velínového papíru, ale bankovky si nechala.

„Vezmu si tu celou a ty si nech tu polovinu,“ navrhl jí.

Paní Alistairová se tomuto průhlednému návrhu usmála, ale přesto mu podala stodolarovou bankovku a poškozenou bankovku si schovala do výstřihu.

Alistair si podržel bankovku proti světlu, zastrčil ji bez poznámky do tenké náprsní tašky a teprve pak začal číst dopis. Když ho dočetl, uložil si ho pečlivě do náprsní kapsy.

„Tak co, Liz?“

„Co bys navrhoval?“

„Já, čestné slovo, nevím.“

„To už je lepší.“

„Nemáme co ztratit. A pak je tu ta druhá polovina té krasavice.“

„A co když je to nějaká habaďůra?“

„Co si na nás kdo vezme? Jdeme do toho?“

Pokrčila rameny.

Alistair zvedl telefon a zeptal se: „Kolik je hodin, prosím?“ Chvilku poslouchal a pak zavěsil. „Ze dvacet minut musíme vypadnout, když nechceme platit další den,“ řekl manželce a rychle vstal.

Elizabetha Alistairová umyla šálky a lžičku, utřela je ručníkem, potom je uložila do menšího kufříku, přidala k nim sklenici kávy s vařičem a kufr zamkla. Její manžel si nasadil na hlavu tyroláček, oblékl si temně šedý plášť do deště a chopil se většího kufru. Jeho žena sáhla do šatníku a vzala si odtud kožich z ruského rysa, který si udržovala pořád jako nový a který byl památkou na zašlé dobré časy. Pečlivě si nasadila na obarvené vlasy béžovou sametovou toku a rozhlédla se naposled po pokoji. Pak sebrala menší zavazadlo a ještě se vrátila pro noviny, které její muž štípl ve vestibulu. Ze dveří vyšla první. Žádný z nich se ani neohlédl.

Pro dr. Huberta Thorntona bylo charakteristické, že mu pacienti lékařského střediska v Jižním Cornwallu říka-

li „doktůrku“, zatímco jeho tři kolegy oslovovali pane doktore. Ti v tom viděli jeden ze symptomů slaboštví svého kolegy a stále ho kvůli tomu peskovali.

„No dobře, tak si tedy dělej toho dobráckého ro-
dinného felčara, když tě to baví, ale nemusíš to tak pře-
hánět, Huberte,“ útočil na něho uštěpačně střediskový
kardiolog a plicář. „My ostatní pak vypadáme jako ně-
jaké lékařské hyeny.“

„Copak za to mohu?“ protestoval Hubert Thornton.
„Prostě to tak samo vychází.“

„Jen když si člověk vzpomene na účet takových An-
dersonů. Měli zaplatit už před sedmi měsíci. Co se ti na
Andersenových tak líbí? Člověk by si málem myslel, že
s paní Andersonovou spíš.“

Doktor Thornton se začervenal. „Paní Andersonová
má výhřez dělohy a kromě toho žaludeční vřed,“ bránil
se upjatě.

„To jí ovšem vůbec nevadilo, aby si nakoupila dva
kartóny whisky na tu merendu, co pořádali minulou
sobotu. Jestli si ta madam může dovolit nakupovat
chlast po celých kartónech, může taky určitě zaplatit
účet doktorovi. S tebou je potíž, Huberte, ty se prostě
snažíš hrát si na Alberta Schweitzera v Jižním Corn-
wallu. Jenže kdo nám zaplatí ty účty?“

„Máš samozřejmě pravdu,“ odpověděl doktor Thorn-
ton. Vytáhl tlusté čínské pero a napsal středisku šek na
částku, kterou dlužili Andersonovi.

Nastalo rozpačité ticho.

„Teď jsi tomu nasadil korunu,“ obořil se na něho pe-
diatr a zakousl se vztekle do doutníku, který pokuřoval.
„Člověk si vedle tebe pořád připadá jako nějaká ske-
ta, na to jsi tedy kanón, Huberte. Víš, co si s tím svým
šekem můžeš, Huberte.“ Chytil šek a roztrhal ho. „Tak

tedy ještě počkáme, mládenci, Hubert Thornton nad námi zase vyhrál.“

Urostlý chirurg zavrtěl hlavou, ostříhanou a oholenou podle poslední mladistvé módy. „Tys měl jít, Huberte, do veřejné zdravotní péče. Stejně tam trávíš nejméně času a bereš si víc nočních pohotovostí než my všichni dohromady.“

„Někdo to přece dělat musí,“ bránil se chabě doktor Thornton.

„Ty ses prostě narodil ve špatném století. Jestlipak víš, že máš pod očima váčky jako holubí vejce? Tady Oswald stejně tvrdí, že tě tubera nemine. A proč si, hrome, už jednou nedáš udělat nové brýle? Vypadáš jako vandrák z mokré čtvrti. Proč si nekoupíš nějaký nový oblek?“

Vypočetli mu o překot celou škálu dalších chronických nedostatků.

Thornton mlčel. Už mnohokrát se pokoušel sám ze střediska odejít, protože mu připadalo, že by to bylo pro všechny lepší. K jeho velkému překvapení se ale na něho vždycky všichni obořili, jako by jim byl navrhl, aby dělali nezákonné potraty.

Bylo mu sedmačtyřicet let, hubený byl jak lunt, vlasy mu nezdravě šedivěly – jako při rakovině – a udržovat si zplihlý knírek v pořádku bylo zřejmě nad jeho síly. Pobaveně si pomyslel, že snad opravdu vypadá tak trochu jako doktor Schweitzer! Jídlo ho vůbec nezajímalo, zato obvykle nepohrdl skleničkou brandy na dobrou noc. S těmi brýlemi mají taky pravdu. Už před několika měsíci mu praskla obroučka a on si ji spravil náplastí. Prostě nenajde nikdy chvíli, aby si dal udělat nové obroučky. A co se týká nedostatků jeho garderoby, to by mohl pořád běhat po žehlárnách nebo

čistírnách, aby si dal vyčistit skvrny od jódové tinktury anebo dokonce ztráčet drahocenný čas nákupem nového obleku.

Hubert Thornton si nakonec zacpal chlupaté uši, aby neslyšel, jak ti tři chlapi vypočítávají jeho zlozvyky a dobré stránky – dobré stránky, které se v jejich podání jaksi vždycky zdály jako zlozvyky – a myslel na něco jiného. Pak uslyšel, jak někdo ostře vyslovil jeho jméno, a to ho vrátilo do přítomnosti.

„Cože?“ zeptal se.

„Povídal jsem, že je mi z té holky s tou naondulovanou palicí nanic. Dala mi do mé pošty tvůj dopis. To už udělala tenhle týden potřetí,“ odpověděl pediatr a hodil Thorntonovi těžkou obálku. „Snad ti neplatí někdo, bože chraň, náhodou účet?“

Kolegové převedli najednou řeč na golf a dívali se jinam. Doktor Thornton obálku otevřel. Vyndal, co v ní bylo, a zatajil dech.

„No tohle,“ vyhrkl kardiolog. „Jsou to opravdu peníze. Hubert si konečně sehnal jednoho poctivého pacienta.“

„Kdyby jen poctivého,“ vykřikl pediatr. „To je peněz jako želez. A co ta tisícidolarovka, není jí jen půl?“

„Aspoň že je ta stodolarovka celá,“ vložil se do řeči chirurg. „Ale kdo dneska platí hotovými?“

„Kde je vlastně Phillipskill, nevíte?“ zeptal se Thornton.

„Blízko Terrytownu,“ odpověděl kardiolog. „Volají tě tam? Za ten honorář bych tam šel sám.“

„To jsem blázen,“ kroutil Thornton velkou hlavou. „Jen se na to podívejte a přečtěte si to.“

Dva listy velínového papíru kolovaly z ruky do ruky. Každý z jeho kolegů dopis komentoval.

„Fakt je, že ty bankovky působí naprosto věrohodně,“ ozval se doktor Thornton. „Myslíte, že je to nějaký blázen?“

Tři moderní lékaři se na sebe podívali. Chirurg promluvil za všechny:

„Huberte, tady se ti nabízí šance.“

„Jaká šance a k čemu?“

„Vypadnout z toho věčného kolotoče. Proč nevezmeš toho chlapa za slovo? Bude to asi nějaký pošahaný milionář, který neví kam s penězma a chce je věnovat na nemocnice pro chudé a přestárlé. Tak co, Huberte, to přece bude náramná švanda.“

„Stejně potřebuješ dovolenou,“ přispěl k debatě pediatri.

„A jak,“ připojil se kardiolog a plicář. „Ani se nenaděješ a najdu ti v hlenu spoustu bacilů tuberkulózy. Pak ti ta dovolená přijde draho.“

„Ale já přece nemohu jen tak odjet. Co bude s mou praxí?“

„Zaskočí za tebe Joe Adelson, my to zařídíme – to je taky takový dobrák jako ty,“ uklidňoval ho chirurg. „Kdyby to nestačil, zaskočíme my. Jednej přece aspoň jednou v životě jako normální člověk. Vůbec nic se nestane a ty odtud aspoň na chvíli vypadneš.“

„A co moji pacienti na veřejné klinice?“

„O ty se postaráme taky.“

Jak ukázaly hodiny v kanceláři, přesvědčovali Huberta Thorntona celých pětatřicet minut, než konečně svolil, že odpoví kladně na záhadné pozvání pana Mosaze. V čekárně byla už mezitím hlava na hlavě, samé obvyklé podlitiny, záněty horních cest dýchacích a naléhavé nevolnosti po kocovinách, než se Hubert konečně rozhodl, že tedy pojede, ale trval na tom, že ještě

vyřídí sám všechny pacienty, které si pozval na ten den, i kdyby mu to trvalo třeba do půlnoci, jak se na takového Schweitzera sluší.

Slečna Openshawová našla čtvercovou obálku ve schránce na dopisy dole v chodbě spolu s obvyklými prosebnými dopisy z Ústavu pro nemajetné slepce, z Ocapooské misijní školy pro indiánské děti, z Útulku pro malomocné a z jiných málo účinných charitativních institucí, a začala stoupat po luxusním schodišti do druhého poschodí, kde měla svůj staropanenský byt.

Po cestě ji čekala každodenní ranní zkouška, musela totiž projít kolem dveří pana Baileyho. Byl to hrozný mužský, z kterého přímo čišelo, že nenechá na pokoji žádnou ženskou sukni, která se mu připlete do cesty. Slečně Openshawové stydla vždycky krev v žilách, když viděla, jak se ty jeho dveře pootevírají a jak se na ni tou škvírou upírá zlé hnědé oko.

Někdy otevřel pan Bailey dveře dokořán, takže ho spatřila v celé jeho mužské vulgárnosti. Byl totiž tak neslušný, že si nezapínal košili, takže vystavoval na odiv ohavně chlupatou hrud'. Jednou měl dokonce tu drzost, že ji naoko nevinně oslovil a řekl: „Dobré jitro, sousedko.“ Tenkrát slyšela taky poprvé a naposled jeho hluboký a drsný hlas, který se nedal nazvat jinak než mužný! – a ona si najednou uvědomila, že ho k svému nesmírnému ohromení zve k sobě na čaj. Ano, k sobě na čaj! Co ji to, proboha, napadlo? Jen zázrakem unikla zkáze. Ten chlap totiž odmítl. Dovedla si až příliš barvitě představit, co by se bylo stalo, kdyby byl její neuvážené pozvání přijal. Unikla jen o vlasek.

Když se slečna Openshawová blížila tentokrát chod-

bou ke dveřím pana Baileyho, zpomalila krok, ale nedalo se nic dělat, projít kolem nich stejně musela. Srdce měla až v krku a bylo to zvláštní, protože rozum jí říkal, že by před těmi dveřmi měla naopak přidat do kroku, než se před ní pan Bailey objeví v té své ohavné chlupatosti. Jenže ji nohy jaksi neposlouchaly.

Naštěstí se nic nestalo. Dveře zůstaly zavřené a slečna Openshawová stoupala do dalšího poschodí ke svým dveřím, s poštou přitisknutou na prsa.

Cornelii Openshawové bylo devětatřicet let a jak se říká „nepoznala lásku“ – aspoň od dětských let, a ani tenkrát si jí mnoho neužila, protože maminka měla radši syny, a tak jí jen velmi zřídka dala pusu, a tatínek, odtažitý jako nějaký pánbůh, ji snad nepolíbil nikdy. Nebyla nezajímavá, ale vypadala strašně nezkušeně. Většinou byla plachá, jen občas ožila, jako po nějakém životabudiči, a pak jí bylo do tance. Chodila přehnaně nalíčená a proseděla hodiny před svou toaletkou, na které stála spousta vybraných lahviček a kelímků z kosmetických pultů Heleny Rubinsteinové. Nikdy neopomněla upravit se hned po ránu, ještě než si šla dolů pro poštu a než přešla nebezpečnou chodbu v prvním poschodí. Rychle vklouzla do svého bytu, zavřela se na tři západy, zahákla i bezpečnostní řetízek a honem běžela stáhnout žaluzii tak, aby dole zůstalo jen pár centimetrů, kudy dovnitř pronikalo aspoň trochu denního světla. Hrozila se všech zvědavců, ovšem v poslední době si trochu znepokojeně všimla, že na rolety sem tam zapomíná. Posadila se na pohovku ve stylu krále Jiřího, kam si odnesla poštu. Čaj si nalila, než šla dolů, a protože vychladl, šla si ho ohřát. S poštou nijak nespěchala, vždyť stejně nikdy nedostávala nic důležitého – snad kromě vyúčtování skrovného majetku, ze kterého žila.

Když se čaj ohřál, vrátila se na pohovku a upejpavě upíjela. Teprve pak sáhla po první obálce.

Byla těžká a čtvercová.

Na slečnu Openshawovou zapůsobila příjemným dojmem elegance velínového dopisního papíru, vždyť taková kvalita se v dnešní době laciného konzumního zboží hned tak nevidí. Od koho asi je?

Když z obálky vypadly peníze, zalapala po dechu.

Nedočkavě si dopis přečetla.

Z jeho obsahu ji polil ruměnec. Kdo to asi je ten Hendrik Mosaz? Vypadalo to na nějaké cizí jméno a Cornelia Openshawová neměla cizí jména v lásce. Střež se Řeků, kteří přinášejí dary... Dary! Samozřejmě! To bylo to cukrátko, na které se láká nevinné děcko a bůhví co se stane, než ho vycucá. Zdvořilý styl dopisu může být návnada. Vždyť ji přece zve do nějakého místa, které je podle všeho bůhvíjak daleko od nejbližší policejní stanice – nejspíš je to někde v zalesněné krajině, kde nemusí nikdo najít třebaš léta její mrtvolu, až on dosáhne svého. Slečna Openshawová byla totiž neúnavná čtenářka primitivních příběhů ze života, jako je například Bostonský škrtič nebo Chladnokrevný zločinec. Třásla se při každém detailu a snažila se představit si i ty, které byly nepředstavitelné.

Nejmoudřejší by bylo zanést dopis i peníze ihned na policii.

Už sahala po telefonu.

Ale pak si to z nějakého nejasného důvodu rozmyslela – snad se v ní probudila zvědavost nebo snad do toho zmatku, který jí strašil v hlavě a byl jejím hlavním charakteristickým rysem, pronikl záblesk zdravého rozumu. Je to přece prastarý dopisní papír. A kdyby ji chtěl ten chlap znásilnit, tak proč by se zase takhle na-

máhal? A co ta rozstříhnutá tisícovka. Proč tolik? To nemůže znamenat nic jiného, než že je ten člověk bohatý a že je to bohatství dědičné. A to přece znamená viktoriánské salóny a urostlé tmavé džentlmeny, kteří se nikdy neopomenou převléci k večeři.

Čím dále slečna Openshawová uvažovala o pozvání Hendrika Mosaze, tím méně nebezpečné se jí zdálo celé to dobrodružství.

Pichlavé modré oči jí plály vzrušením, když se nakonec rozhodla, že do toho skočí rovnýma nohama.

Bezhlavá odvaha by ovšem neměla žádný smysl. Corneliie Openshawová vstala z pohovky a šla k sekretáři ve stylu královny Anny. Posadila se a vyplnila šek na nájemné za tři měsíce, dala ho do obálky, kterou zapečetila, napsala na ni adresu, nalepila známku a připravila si ji do kabelky, že ji hned donese na poštu. Potom si nachystala tenký dopisní papír dobré kvality a pero.

Po dvaceti minutách se jí koš na odpadky vršil samými nevyhovujícími koncepty, až ten poslední se už nedal víc zestručnit. Když si ho přečetla, zněl takto:

*Jestli se nevrátím dřív,
než bude splatné mé příští nájemné,
oznamte to prosím ihned FBI.
Corneliie Openshawová*

Připevnila vzkaz průsvitnou lepicí páskou na rám zlaceného zrcadla, o které opřela také dopis Hendrika Mosaze tak, aby si ho každý všiml, a pak si sbalila do aligátorového kufříku samé parádičky, zejména své nejluxusnější prádlo, do peněženky uložila bezpečně jak celou, tak rozpůlenou bankovku a vydala se na tu strašnou výzkumnou výpravu.

Když ten dopis dostal Keith Palmer, byl ve stejně bídné náladě jako všichni propuštění veteráni od doby, kdy svět poznal první válku. Připadal si jako vykolejený. Užil si pořádně ve Vietnamu a nepřipadalo mu ani tak důležité, že se vrátil celý. Na to, jak se zapotil v helikoptérách, se prostě nedá zapomenout.

Na základně pět mil od Danangu, kam ho nejdřív strčili, aby hlídal polní kuchyni, to byla ještě legrace, až na to, že je kluci Vietnamští občas v noci ostřelovali z minometů, a pak to bouchalo na všech stranách. Jenže potom ho s železnou vojenskou logikou postavili ke kulometu do helikoptéry, třebaže ho neposlali ani na jeden výcvikový let. Ani se nedá spočítat, kolikrát se ta jeho helikoptéra zřítily. V tom by se snad dala vysledovat určitá logika, Keith se totiž v civilu živil prodejem starého železa. Jenže taková nádherná logika snad ani neexistuje a byla to tedy jistě pouhá náhoda.

Jedno se jim ale musí nechat. Nezapomněli na něho. Při jednom pádu si vymkl kotník a jednou zůstal naživu z celé posádky on jediný, a přece ho záchranné letadlo našlo přesně za šestnáct minut. To je ale všechno, co se jim dá přičíst k dobru. Čtyři jeho kamarádi, kteří s ním byli na výcviku v Tennessee, se vrátili do Států v rakvích zahalených vlajkou, jednomu amputovali nohu a jeden chytil na dovolence v Hongkongu syfla. Keith se vrátil v pořádku. Čekala na něho samozřejmě Joanna a malý Schmulie, jak mu říkal Bill Perlberg. Ti ale patřili k jinému světu.

Keith byl po Vietnamu a zřícených helikoptérách tak vyvedený z míry, že pro něho ztratil obchod se starým železem veškerý půvab. Nic nebylo jaksi jako dřív. V pestrém sledu potom měnil jedno nesmyslné zaměstnání za druhým a jednoho krásného dne se dokonce sebral

a schoval se v nákladním vagóně, o kterém neměl po-
tuchu, kam jede, a vůbec mu nevadilo, že doma nechá-
vá manželku a dítě. Po tomhle jeho kousku se Joanna
rozzlobila a prohlásila s vystrčenou bradou, že jestli se
bude ještě jednou něco takového opakovat, pak odejde
ona s malým Samem, ale ať Keith nepočítá, že pojede
nákladním vagónem. Život tedy nevypadal příliš růžo-
vě. Co si má vůbec počít? Tuhle otázku si Keith kladl,
když přišel dopis z Phillipskillu ve státě New York.

Usadil se v úpravné kanceláři, nad jejímiž hlavními
dveřmi se ještě skvěl nápis Palmer a Perlberg, a šustil
mezi prsty nevěřícně stovkou a půlkou tisícovky. Bill,
jeho bývalý společník, se vrátil z Vietnamu do obchodu
ještě plný životního elánu. Keith si teď k Billovi zasko-
čil především proto, aby mu ukázal dopis od Hendrika
Mosaze, ale taky proto, že bylo neutěšené sobotní od-
poledne, Joanna byla doma v bojovné náladě a on už
musel šestkrát měnit Schmuliemu plenky.

„Tak co tomu říkáš, Bille?“

Bill uvažoval nad dopisem pomalu, jak bylo jeho
zvykem. „Nejspíš nějaký cvok.“

„Mně to nepřipadá na cvoka.“ Bill i Keith byli oba
aspoň napohled pěkní pětadvacetiletí Američané. Člo-
věk by je byl typoval tak asi na druhou fotbalovou ligu.
„Mně to spíš připadá jako z anglického románu.“

Bill zavrtěl hlavou. „Angličan jen tak pro nic nevyha-
zuje peníze oknem. To je určitě nějaký americký cvok.
Co děláš?“

„Co bys udělal ty, Bille?“

„Nemám sebemenší tuchu. Vypadá to náramně, ale
nic pro mne, já musím myslet na náš obchod.“

„Jakýpak náš, kolikrát ti mám říkat, že už můj není!
Stejně –“